

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟ ΤΣΙΑΙ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΛΑΟΥΡΑΣ

‘Αλφρέντο Κασπίνι, εκείνο τὸ πρωί, θαρρώταν νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. ‘Ενοιώθε τασκιωμένες τὶς κλειδώσεις του καὶ τὸ μυαλό του θάραινε σὰν μολύβι στὸ κεφάλι του. Μιά ἐφιαλτικὴ νάρκη τὸν εἶχε καρφώσει ἀκίνητο καὶ μιά ψυχικὴ ἀποκαύσις τοῦ εἶχε παραλύσει τὴ δύναμί του. Αἰσθαιόταν τὴν κούρασι, ὥστε δὲν μπορούσε ν’ ἀνοίξῃ οὔτε τὰ μάτια του. ‘Εμοιασε σὰν ἕνας μοσπεθαμένος. Καὶ ξαφνικὰ αὐτὴ ἡ νευρικὴ ἐξάντλησι τοῦ ξεσπασε σ’ ἕνα ἄγριο κ’ ὕστερικὸ κλάμα. ‘Ο ‘Αλφρέντο θογκόυσε, στέναξε καὶ δάγκωνε τὰ χέρια του γιὰ νὰ μὴ ξεφώνισῃ. ‘Ενοιώθε ἕνα μαχαίρι νὰ περῶν ἀπὸ τὴν καρδιά του, νὰ τὴν κομματιάζῃ καὶ νὰ τοῦ κόψῃ τὴν ἀναπνοή !

— ‘Ελεος ! ‘Ελεος ! ψιθύρισε. ‘Οχι, δὲν φταίω ἐγώ. Λυπήσου με, Θεέ μου ! ‘Οχι δὲν πέθανε ἐξ αἰτίας μου. Δὲν εἶμαι ἄνομος !...

Κ’ οἱ λυγμοὶ τοῦ ἦσαν ἄγριοι σπαρακτικοί.

‘Ο ὑπέρτερος τοῦ ἀκούγοντας ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία, μῆκε ἀνήσυχος μέσα στὸ δωμάτιο. Τὰ χρυσὰ κομμάτια τῆς λιθρέας του ἀστραφταν στὶς πρωινὲς ἀχτίτες τοῦ ἡλίου καὶ τὸ ξυρισμένο πρόσωπό του προσαποῦσε νὰ διατηρήσῃ ὅλη του τὴν ἀπάθεια. Ἐίκοσι χρόνια ἰδιαίτερος θαλαμηπόλος τῶν Κασπίνι δὲν εἶχε ζαριθεῖ ποτὲ μὴ τόσο τραγικῆ σκηνῆ στὸ μέγαρο τῶν κυριάν του. ‘Ὡστόσο ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ καὶ ρώτησε μὲ μιά ψυχρὴ εὐγένεια:

— Μήπως ἐπιθυμεῖ τίποτε ὁ κύριος ;
— Γκιουζέππε, φτώγῃ μὴ Γκιουζέππε, φώναξε μ’ ἕναν ἀπέραντο σπαραγμὸ ὁ ‘Αλφρέντο, ὅσως μου κἀτι νὰ ἡσυχάσω τὴν καρδιά μου. Ξεπεταίε στὸ στήθος μου καὶ μὲ κάνει νὰ ὑποφέρω. Θὰ πεθάνω Γκιουζέππε !...

— ‘Ο κύριος εἶνε πολλὸ δυνατός καὶ πολλὸ νέος. ‘Αν μοῦ ἐπέτρεπε θὰ τοῦ ἔλεγα ὅτι αὐτὸ πού αισθάνεται εἶνε μιά νευρικὴ κρίσι. Θὰ μπορούσατε νὰ ἡσυχάσετε μ’ ἕνα γιαιτρικὸ.

‘Ο ‘Αλφρέντο Κασπίνι ἄρχισε πάλι νὰ κλαίῃ μὲ παράπονο.
— Εἶμαι ἕνας ἄθλιος, Γκιουζέππε ! ψιθύρισε. ‘Ενας δολοφόνος !

‘Ο ὑπέρτερος χαμογέλασε συγκρατητικὰ.
— ‘Ο κύριος, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τοῦ πῶ ὅτι δὲν ἔχει δικηρο. ‘Η κ. Λάουρα πέθανε ἀπὸ ἐξάντλησι. Κανεὶς δὲν εὐθύνεται γιὰ τὸν θάνατό της. ‘Αλλοστε ὁ κύριος ἦταν τόσο καλὸς μαζί της...

‘Ο ‘Αλφρέντο κούταξε ἀπειλητικὰ τὸν γέρω ὑπέρτερο του. Αἰσθανόταν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τοῦ σπᾶσῃ τὸ μούτρα. Καταλάβαινε ὅτι κ’ αὐτὴ ἀκόμη ἡ γρηῃ ἀλεπού, ὁ Γκιουζέππε, τὸν κορόιδευε. Μάντενε κανεὶς τὶς σκέψεις του ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τῶν ματιῶν του. Κ’ αὐτὸ ἔκανε τὸν ‘Αλφρέντο νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Ἐίχε θρεῖ, ἐπὶ τέλους, ἕναν ἄνθρωπο γιὰ νὰ ξεσπάσουν τὰ νεύρα του.

— ‘Ελα δώ, τοῦ φώναξε ἀπειλητικὰ κ’ ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του.

‘Ο ὑπέρτερος πλησίασε μὲ δισταχτικὸ θῆμα καὶ μὲ τὸ ὕφος ἐνὸς σκύλου πού πρόκειται νὰ τὸν δειρουν. ‘Ο ‘Αλφρέντο τὸν ἔπιασε τότε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τράνταξε μὲ δύναμι.

— Πές μου, αὐρλιασε θρυχνά, τί σκέφτεσαι γιὰ μένα ;

— ‘Ησυχάστε, κύριε, τὸν παρεκάλει ὁ ὑπέρτερος.

— Πές μου ! φώναξε ὁ ‘Αλφρέντο παραμορφωμένος ἀπὸ τὸ θυμὸ καὶ μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

‘Ο Γκιουζέππε κατάλαβε ὅτι ὁ κύριός του δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τὸν ἀφήσῃ. Μπορούσε κιόλας νὰ τὸν σκότωνε. Ἐίχε τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν ἀπειλοσίαν του.

— ‘Ενὼ, διεμαρτυρήθη, δὲν μπορῶ νὰ ἔχω καμμιὰ γνώμη. Συγχωρήσατέ με, κύριε, ἀλλὰ συνήθισα νὰ μὴ κρίνω ποτὲ τίς πράξεις ἐνὸς Κασπίνι. ‘Ὡστόσο, ἡ κ. Λάουρα ἦταν μιά ἄγια. Ποτὲ δὲν μᾶς εἶχε παραπονεθῆ γιὰ τίποτε. Κλείνονταν κάθε θράβυ στὸ δωμάτιό της κ’ ἀπέ-

φυγε νὰ μᾶς ρωτήσῃ γιὰ τὸν κύριο. Πολλὲς φορὲς πάλι κατέβαινε καὶ περπατοῦσε ὀλομόναχη στὸν κῆπο. Φαινόταν πολλὸ λυπημένη, γιὰ τὴ μάτια της ἦταν διαρκῶς μελαγχολικά. ‘Όταν τύχαινε νὰ ἔρθῃ ὁ γραμματοκομιστής ἀπὸ τὴν πόλι ἔκανε ὅτι δὲν τὸν ἔβλεπε κ’ ἀπέφυγε καὶ μᾶς ἀκόμη νὰ μᾶς ἀντικρύσῃ. Δὲν ἤθελε νὰ φανερωθῇ τὴ στενωχία της, γιὰ τὴ δὲ λάβαινε εἰδήσεις σας.

‘Ο ‘Αλφρέντο ἄφησε τὸ χέρι τοῦ ὑπέρτερο του καὶ στέναξε. Μιά τρομακτικὴ ἀπογοήτεισι τοῦ εἶχε τσακίσει τὴν καρδιά του. Τώρα μόνον καταλάβαινε τὸ κακό πού εἶχε κάνει στὴ Λάουρα. ‘Ο μεγάλος ἐγωισμὸς τὸν εἶχε σκοτώσει ὅπως τὰ φτωχὰ λουλούδια ὁ καυτερός ἥλιος τοῦ καλοκαιριοῦ.

‘Αφησε τὸν Γκιουζέππε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν κάμαρά του κ’ ὕστερα θυθίστηκε σὲ μιά πένθημι ὀνειροπλήξ. Τώρα πού ἡ Λάουρα εἶχε σθῆσει περὶ αὐτὴ τὴ ζωὴ του, καταλάβαινε πῶς τὴν ἀγαποῦσε καὶ πῶς εἶχε παρεξηγήσει τὸ φέροισμό της. Τὴν ὑπερηφάνειά της τὴ θεωροῦσε ὡς περφόρνησι, τὴ σιωπὴ της ὡς διαρκὴ ἐπιτήρησι γιὰ τὴν ἀσάτη ζωὴ του καὶ τὴν ἀδιαφορία της γιὰ τὴ σκληρὸ καὶ ἄγριο μῖσος. Κ’ ὅλα αὐτὰ γιὰτὶ σκεφτόταν διαρκῶς ὅτι τὸν εἶχε ἀγοράσει μὲ τὰ λεφτὰ της, αὐτὸν, ἕναν Κασπίνι, μιά κόρη ἐνὸς «μαουσιέρη» τῆς Νεαπόλεως.

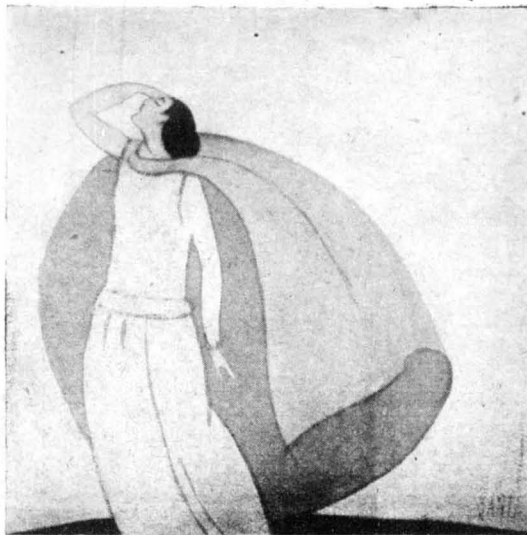
Ἐίχαν γνωρισθῆ μιά νοητικὴ ἄνοιξι στὴν Βενετία. Καθόντουσαν κ’ οἱ δυὸ στὸ ἴδιο ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖο, τὸ «Παλάτιο Φιρέντες». Ἐκείνος περνοῦσε μιά στενωχιορὴ οἰκονομικὴ ζωὴ γιὰτὶ τὰ εἰσοδήματά του ἦταν ἐλάχιστα. Ἐκανε χιλίους συνδυασμούς γιὰ νὰ μὴ ἀντεπεξέρχεται στα ἐξῆςά του, παρουσιαζόταν μόνον στὶς ἀπαραίτητες κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ ἔκρυβε ὅσο μπορούσε τὸν ξεπεσμό του πῶς ἀπὸ τὸν τίτλο του καὶ τὸ πασιγνωστό ὄνομά του. Στὸ «Παλάτιο Φιρέντες» πληρῶνε τὰ μισὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐνοίκους. ‘Όλα τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα ἔχουν, ἴς γνωστόν, μερικὸς ἀριστοκράτες γιὰ στόλισμα. Ἐἶνε ἀπαραίτητοι γιὰ τὴ διαφήμισι τοῦ ξενοδοχείου καὶ τὸ ξεγέλασμα τῶν πλουσίων ἀστών. Κυκλοφοροῦν ἐπιδεικτικὰ στα σαλόνια τους, μόλις καταδέχονται νὰ χαμερτήσουν τὸς γνωστός τους καὶ δειγνύονται πολλὸ καλοὶ μὲ τὸς νεὸς πλουτοῦς, οἱ ὅποιοι κολακεύονται γιὰ τὴ φιλία τους. ‘Ετοι καταφέρνουν νὰ συνεχίσουν τὴν πλοῦσια ζωὴ τους καὶ νὰ κρατήσουν τὰ προσηχτήματα. Κυτὰ βάθος ὅμως δὲν εἶνε εὐχαριστήσιμοι. Καὶ μόλις θροῦν μίαν κατάλληλη ὥφῃ γιὰ τὴν... σωτηρία τους σπεύδουν νὰ τῆς προσφέρουν τὸν τίτλο τους καὶ τὴν καρδιά τους.

‘Ενας τέτοιος τύπος ἦταν κ’ ὁ ‘Αλφρέντο Κασπίνι. ‘Ο πατέρα του ἀπὸ σκόρπιος ὅλη τὴν περιουσία του σὰ χαρτιά, τίναζε, ἕνα θράβυ, τὰ μυαλά του. Κ’ ὁ ‘Αλφρέντο ἀναγκάσθηκε, νέος, μόλις εἶκοσι χρόνων, νὰ κἀνῃ κ’ αὐτὸς μὲ τὴν σειρά του, τὴν ὑποτιμὴ ζωὴ τοῦ «ζιγκολὸς» καὶ νὰ ψάχνῃ νὰ θρεῖ θύματα. Κανεὶς δὲν θρέθηκε ἀπὸ τὸν ἐμποδισμὸ ἀπὸ αὐτὸν τὸν κατήφορο. Κ’ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Γκιουζέππε πού τὸν ἀκολουθοῦσε σὰν τὴν σκιά του δὲν τὸν εἶχε προφυλάξει ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Κ’ ἐπειὸ ὁ ‘Αλφρέντο Κασπίνι ἔξεπεσε στὸ «Παλάτιο Φιρέντες», ὅπου ἔτρωγε καὶ κοιμόταν μὲ... πίστωσι !

Κάθε θράβυ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ χορεύῃ ὅλες τὶς ὄριμες κυρίες καὶ νὰ τοὺς λήῃ γλυκόλογα. Μ’ ἀπέφυγε νὰ πλησιάσῃ τὶς νέες γιὰτὶ ἦταν... πολυέξοδες καὶ ἤθελαν μόνον νὰ διασκεδάσουν μαζί του. ‘Η Λάουρα Κόντι, ὅμως, ἀπὸ τὴν πρώτη θραβιά πού τὸν εἶδε στὸ σαλόνι, τὸν ἐξεχώρισε. Ζήτησε νὰ γνωρισθῆ μαζί του καὶ δὲν ἄργησε νὰ συνδεθῆ πῶς στενά. Ὁ τε τοῦ πρότεινε μ’ ἀφέλειαι:

— Ζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα μου τὸ χέρι μου. Τοῦ ἔχω μιλήσει καὶ δὲν θ’ ἄρνησῃ. Κ’ ἐκείνος ἔκανε ὅ,τι τοῦ εἶπε, γιὰτὶ εἶχε πληροφορηθῆ ὅτι ἡ κόρη τοῦ «μαουσιέρη» τῆς Νεαπόλεως εἶχε μιά κολοσσιαία προίκα. Μά ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὴν εἶχε κιόλας συμπαθήσει.

‘Ο γάμος τους τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ οἰκονομικὸ ἀδιέξοδο. ‘Απέκτησε πάλι τὸ πατρικὸ μέγαρό του καὶ ἄρχισε νὰ ζῆ μιά σπάταλη καὶ ἄσωτη ζωὴ, σὰν τὸν πατέρα του, ἀδιαφορῶντας γιὰ (‘Η συνέχεια στὴ σελίδα 2305)

Πολλὲς φορὲς κατέβαινε καὶ περπατοῦσε ὀλομόναχη στὸν κῆπο.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΛΑΟΥΡΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2302)

τὴν γυναίκα του πού τὸν ἀγαποῦσε.
 Ἡ Λάουρα ποτὲ δὲν τοῦ παραπονέθηκε γιὰ τίποτε. Ἦταν ἐνα τρυφερό καὶ αἰσθηματικὸ πλάσμα, γεμάτο ρομαντισμὸ καὶ τρυφερότητα. Ἄν καὶ ὑπέφερε τρομερὰ ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία του ποτὲ δὲν τοῦ τὸ εἶχε φανερώσει. Κι' ὁ Ἀλφρέντο νομίζοντας, ὅτι αὐτὴ τὸν περιφρονεῖ, ἔφυγε μιά μέρα μὲ μιά ἄσποιο γιὰ τὴ Ρώμη. Ἐμεινε ἐκεῖ ὡς τὸν καιρὸ πού ἔνα τηλεγράφημα τοῦ Γκιουζέππε τὸν πληροφοροῦσε ὅτι ἡ γυναίκα του ἡ Λάουρα, ἦταν ἐτοιμθάναστη. Ἐτρεξε νὰ τὴς ζητήσῃ συγχώρησι μὰ δὲν τὴν πρόλαβε ζωντανή. Καὶ τώρα πού ἐμπνοῦσε ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη ἐπιλαϊτικὴ νύχτα πού πέρασε στὸ δωμάτιό του, ἔνοιωθε τὸ κακό πού τὴς εἶχε κάνει καὶ μετανοοῦσε πικρά.
 Ἄλλὰ μετανόησε ἀκόμη πιὸ πικρά, ὅταν μετὰ λίγες μέρες ὁ πατέρας τῆς Λάουρας τοῦ πήρε πίσω — ἐφόσον ἡ γυναίκα του εἶχε πεθάνει — ὅλη τὴν προίκα τῆς κόρης του καὶ τὸν ἀφῆρε πάλι στοὺς δρόμους.
 Σήμερα μπορεῖτε νὰ δῆτε πάλι τὸν Ἀλφρέντο Κοσπίνι στὸ «Παλάτιο Φιρέντος» τῆς Βενετίας. Μὲ τὴν διαφορά ὅμως ὅτι κανεὶς τώρα πειὰ δὲν τὸν πλησιάζει. Δὲν εἶνε «ζιγκολό», ὅπτε «προικιοθῆρας», ἐξασκεῖ τὸ τίμιο ἐπάγγελμα τοῦ γκαρσονιού, μετασημῶς πικρὰ γιὰ τὴν ἀμυαλὴ καὶ ἀσώτη ζωὴ του.

ANTONIO TΣΙΛΙ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2294)

νὼν συνταγματάρχης ἰσθῆξε τὸ μαυκί πὸ δεξιὸ χεριοῦ του ψηλά κι'... ἔδειξε τὸ «κλεμμένο ρολόγι» του στὸν ὄπρητῃ του, γιὰ νὰ ἰδῆ τὴν ὥρα καὶ νὰ πεισθῇ κ' ὁ ἴδιος ! ! !
 — Κάκιστον πράγμα ἡ ἀφῆρη μάδα, κύριε δικηκτὰ μου! περιώρισθηε τότε νὰ πῆ, μὲ εὐλαβικὴ κακεντρέχεια, ὁ ταγματάρχης Σμῶλγονδ στὸν κεραυνόπληκτο ἑαφνικὰ συνταγματάρχη του...
 Λίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα, ἡ σάλπιγγες σημειαναι πειγόντας τὴν... κατὰπαισι τοῦ γενικοῦ ἐλοδοαρμοῦ στὸ ἀτυχο σῦνταγμα τῶν ἰθαγενῶν «Μαυροπεδῖλων» !
 Καὶ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀργότερα, ὁ συνταγματάρχης Μπράουν καθυλλίκευε τὸ ἀλόγῳ του ντροπισασμένος κι' ἔφευγε ὀριστικὰ ἀπ' τὸ σῦνταγμα του παρδιόντας τὴ διοίκησι στὸν Σμῶλγονδ !

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2269)

πάουντερ. Χτυποῦμε τότε τὰ ἀσπράδια νὰ γίνουν Μαρέγκα σφιχτή — προσθέτοντας σ' αὐτὴν κατὰ τὸ δισοτημα πού τὴν χτυποῦμε, ἀφοῦ ἀρχίσουν ν' ἀφρίζουν τ' ἀσπράδια, 3-4 κουταλιές ζάχαρι, λίγη-λίγη, τὴν ὅποια ἔχουμε κρατησεῖ ἀπὸ τὴν μισὴ ὀκτὰ ἀρχικῶς. Ὅταν γίνῃ δὲ ἡ μαρέγκα σφιχτὴ καλὰ (ἡ ἐπιτυχία μῆς μαρέγκας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ αὐτὰ, τὰ ὅποια πρέπει νὰ εἶνε φρέσκα καὶ τὸ δοχεῖο πού τὰ χτυποῦμε, τὸ ὅποιο πρέπει νὰ εἶνε καθαρότατο), τὴν ἀνακατεῖομε λίγη-λίγη στοὺς κρόκους, ρίχνοντας συγχρόνως λίγα-λίγα καὶ τὰ ἀμύγδαλα, ἀνακατεῖονας πάντα ἑλαφρὰ γιὰ νὰ μὴ κόψῃ ἡ μαρέγκα. Τὴν δλην δὲ μάζαν στρώνομε ἀπάνω στὴ ζύμη, ἡ ὅποια πρέπει νὰ ἔχη ὕψος δύο δαχτυλά σχεδόν. Ψήνεται δὲ σὲ φούρνῳ μέτριῳ, ἐπι μιά περίπου ὥρα, ὡστε νὰ ψηθῇ καλὰ καὶ ἀπὸ τὸ κάτω μέρος ἡ ζύμη. Μὲ τὰς ἑσσεις αὐτὰς γίνεται ἕνα ταψάκι ἡ οὖο φόρμες, γιαι γιὰ μιά μόνον φόρμαν ἡ δόσεις εἶνε πολλῆς.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στὸ ἀτελιέ.
 Ὁ π ε λ ἄ τ η ς. — Ὁ πόνάξας σας αὐτὸς δὲν εἶνε καλὸ φατισμένος.
 Τί ἦμος εἶνε αὐτὸς ;
 Ζ ω γ ο ἄ φ ο ς. — Ἰσχυρίζεσθε πὸς δὲν εἶνε φαϊκὸς ὁ μεσημεριανὸς ἦμος μου ; Κι' ἐγὼ λοιπὸν εἶς λέω νὰ τρυβηρήτῃτε λίγο στὴν ἀσπρ... νὰ μὴν πᾶθετε καυμὰ ἡλιασὶ !
 Ἐνας νέγρος μοτοῖρ ἐπρόκειτο ν' ἀντιμετωπίσῃ ἕναν ἀντικαλὸ του πρωτοπλητῆ τοῦ μῶδ. Ὅταν ὅμως ἀνέβηκε στὸ ὄχιγ ἐδελισσε.
 — Μὴ φοβάσαι Τάου, τοῦ εἶπε τότε ὁ πρωτοπλητῆς του. Πιζ; στὸν ἑαυτὸν σου εἶτι θὰ τὸν νοιάξω καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸ κατορθώσης.
 — Δὲν τὸ πιστεῖω, τοῦ ἀπάντησε ὁ νέγρος. Νομίζεις ὅτι ἕν ἔσρω... τί φεύγῃς πὸ εἶμαι ;
 Μετὰ τὸ πυγμαχικὸ μάτς.
 Ὁ φανατικὸς θεατῆς. — Σεφόνισσα τόσο καλὸ ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμὸ μου, ὥστε ἔχασα τὴ φωνή μου.
 Ὁ παροκακὰ φημισμένος θεατῆς. — Μὴν φράζετε νὰ τὴν ὄφῃτε, γάρτε. Ἐβνε στὸ ἀριστερὸ μου αὐτὶ !
 Ἡ αἰτία
 — Τί καρούλα εἶνε αὐτὴ στὸ κεφάλι σου; Τί σοῦ συνέβη ;
 — Μιά κοπέλλα μου πέταξε ἕνα τριαντάφυλλο.
 — Μήπως ἦταν μὲζὸ κ' ἡ γλίστρα ;
 — Ὅχι, ἀλλὰ γαντὰ μου βρισκόταν ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἡ γυναίκα μου!

Ἐνα ἀνεφάρμοστο μέτρο.
 Ἐιατό, ἔξορετε νὰ μοῦ συστήτε κανένα φάρμακο κατὰ τῆς ἀπνίας ;
 — Μάλιστα, ἕνα φάρμακο πρῶταποῦτατο: Νὰ μεταῖτε ὅς τὰ ζῖλια.
 — Ναί, γιαιτό μου, ἀλλὰ τὸ μοῦδὸ μου δὲν ἔχει νὰ μετράει.
 Μιλοῦν δύο φιλενάδες.
 — Ἔχετε πάλιν καρὸ πὸς σοφάρετε ;
 — Ὅχι. Μῶλς πρὸ μᾶς ὅμως πῆήροσα τὸ πρῶτο πρῶστημ.
 Διάννα !
 — Φίλε μου, λέει ὁ γιαιτός σ' ἕναν φίλο του, ἡ πρώτη μου ἡμεροεὶ διαγνώσι εἶνε ἐκείνη πὸς εἶχε τὴν μεγαλύτερη ἐπιτυχία !
 — Ὅχι δᾶ ! Καὶ τί ἦταν αὐτὴ ἡ προφῆρμος διαγνώσις ;
 — Διεπίστασα... τὸν θῆνατο ἕνὸς πελάτου μου !

Καλὸ σημάδι.
 — Τὰ παιδιὰ μας ἄρχισαν ἀπὸ πάλιν νοοῖς νὰ τρῶνε τὰ λιητὰ τους καὶ αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ πάλιν.
 — Αὐτό, φίλε μου, εἶνε ἀντιθέτως ἕνα καλὸ σημάδι καὶ δὲν βλέπω τὸν λόγο γιαιτὶ νὰ σᾶς στενοχωρῇ...
 — Χμ... Σήμερα τὸ πρῶτο ἀσπράδις, τὸ μικροτῆρὸ μου παιδι κατὰπε ἕνα δεκαῖο !
 Κομπλιμέντο.
 Κριτικὸς. — Ἀπὸ τὸ τελευταῖο σας μωδιότορημα ἕνα πράγμα μοῖσκανε ξεχοροσση ἐντάτοσι καὶ μ' ἐθαλασῆρε.
 Συγγροφῆς (κολαζευόμενος). — Ἀλήθεια. Καὶ πὸς ἦταν αὐτὸ ; Τὸ στυλ ; Ἡ προτοτοσία τῆς ὑποθέσεως ;
 Κριτικὸς. — Τίτοτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Τὸ... γαρτί.

Σκηνοθεσία.
 Ὁ σκηνοθετῆς (στὸν ἥθοσάο). — Στὸ νέο ἔργο θὰ πεθᾶνῃς στὴν πέμπτην πρᾶξ καὶ θὰ σοῦ φάλοιν κατόπιν τὸν ἐπαχθεσο... Ἐπειὴ ὅμως ἔχουμε μόνον τρεῖς ἥθοσάοις καλλίγοινοισ... θὰ τοῖς δοσηθῆσῃς καὶ σὺ στὸ τραγοῦδι.
 Δικαιοτάτοιν.
 Ἐρεβινος. — Ὁ πατέρας σου δὲν διάζεται νὰ μοῦ δόσῃ τὴν προίκα σου.
 Ἐρεβινη. — Εἶσαι ἄδικος. Μᾶς τὴν δίνει λίγη-λίγη.
 Ἐρεβινος. — Ναί... ἀλλὰ ἔγὼ σὲ πῆρα μιά καὶ καλή !

Τ' ἀμύμητα.
 — Ἐνας πὸς παίρνει διὸ γυναίκα; τί εἶνε ;
 — Λίγαμος.
 — Κι' ἕνας πὸς παίρνει τρεῖς ;
 — Ἰβῆθος !

Ἀπὸ τῆς 23ης Σεπτεμβρίου ἤρχισε λειτουργοῦσα μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικεῶν Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν εἰς διαπρεποῦς καλλιτέχνης μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ. — Σύνταγμα — Μητροπόλεως 14' — ἈΘΗΝΑΙ.